Pregaria.cat

Entrada

Tu

Cap al tard és quan t'agrada anar a la platja. La majoria de la gent ha marxat. El color del mar és intens i l'aire refresca suaument després d'un dia de calor. La remor de les onades que acaricien la sorra, el ocells que volen ras i una mena de serenitat interior t'acompanyen en aquesta tarda d'estiu.

Avui, estirat, i en uns moments de pau, amb les mans has anat agafant la sorra, acaronant-la i deixant-la caure altre cop. Milions de grans de sorra són els que veus ara en l'horitzó, encara escalfats pel dia i molts d'ells amorosits per les onades que no s'aturen en el seu vaivé de carícies.

Sense saber com, el teu pensament recorda el que s'explica en el llibre del Gènesi quan Déu li promet a Abraham, ja vell, que els seu descendents seran més nombrosos que els grans de sorra de la platja i que els estels del firmament. Platja i univers, dues imatges complementàries que indiquen la immensa generositat de la promesa. Estirat ara a la sorra infinita vas veient com es fa de nit i van apareixent sobre el teu cap els estels de la nit clara. Fins que et quedes adormit.

És quan ha començat el teu somni. Què difícil d'explicar! Era com una llum esclatant que des de l'horitzó arribava a la platja on eres i anava donant voltes fins que es va situar en un gra de sorra, menut i insignificant, i es va sentir una veu que deia: tu. Després llençava aquell menuda unitat de sorra vers l'univers que s'integrava a un estel del milions que es veien i se sentia: sí, tu.

Et despertes experimentant una pau molt notable, una joia immensa, el goig suprem de la vida..... i penses: jo, gra de sorra insignificant en mig del gran món, estel perdut enmig de les galàxies sóc per a Déu un tu.

Tan sols em resta donar-li una resposta a Aquell que m'ha fet "tu" per a Ell : t'estimo Déu.

Jesús Renau sj

Génesi 15

1 Després d'aquests fets, el Senyor va comunicar la seva paraula a Abram en una visió. Li va dir:

--No tinguis por, Abram! Jo sóc l'escut que et protegeix. La teva recompensa serà molt gran.

2 Abram li respongué:

--Senyor, Déu sobirà, què em pots donar? Jo me'n vaig sense fills, i l'hereu de casa meva haurà de ser Elièzer de Damasc.

3 I afegí:

--No m'has donat descendència, i el meu hereu haurà de ser un dels meus servidors.

4 Llavors el Senyor li va comunicar la seva paraula i li respongué:

--No serà aquest, el teu hereu; serà un fill que naixerà de tu.

5 Després el Senyor va fer sortir Abram fora de la tenda i li digué:

--Mira el cel i compta les estrelles, si és que les pots comptar. Doncs així serà la teva descendència.

6 Abram va creure en el Senyor, i el Senyor li ho comptà com a justícia.